

Kovács András Ferenc

Redakció ad abszurdum

Egy lírikus epilógja

(Babits redaktor úrnak)

*Ha még bírok versenyben hős se lenni,
sok sebbel-lobbal minden oldalomban:
a mindenséget vágyani, s nem bevenni,
hogy csak nyerő, csak giccses oltalom van.*

*S már Nessus-ing sincs: rajtam kihűlt semmi,
s hány holt madárdal leng a volt falombban?
Mi volna jobb: dió-, vagy nyárfa lenni,
s törésre várni?... Hej, megundorodt tan!*

*Ha még írok, tán minden szóm kitörlöm.
Itt pálmák súlya úgy elhortobárgyul –
s jaj, én vagyok a jó meg az a balfa...*

*És maradok: más hitnek bővli börtön,
kretén világ, mely alanyul se tárgyul –
s nem én vagyok Istenszékén a karfa.*

Önarckép szerkesztői pózban

(Enyhén párizsi stílusban)

*A főredaktor egy szomorgó versredaktor –
varázspálcát tör ő, ha bottal tör fület,
vállán a végtelen torz pályagörbület,
s ha csillagot csipáz, komor szó perceg akkor:*

*szellemben rág a szű, de szárnyas pej, se traktor
nem vonja Göncölét... A Kozmosz bőrülep,
bölcs páviángumó, s csak kozmós örület,
teher számára Thot – tudása, persze, faktor.*

*Szívének csücskein kerengve Baudelaire ing,
ha reng esős harang, s a nyelve sós hering.
Rimbaud-t böngészne bár, Mallarmét, Paul Valéry,*

*ha mindensége fáj... S mint félszeg úr, hiány –
lelkében fényes árny, nagy, elmés Tolvaj érik,
s majd mennyek ajtaján tajt részegül kihány.*

Haza a szavakban

(Egy versredaktor elmegy)

*Ha széjjel s hazafelé mentem,
sem neszinog, sem jázminok...
Ki szétmegy, hétszer él, de menten
akad vesződni bármin ok,*

*mert ember volnék, még demens nem –
nyelvem mögött van fájni fog,
létemben megköt szép cementem,
a lelkem, s rajtam tán kifog*

*eszméletem, s mint tűnt egészek
hű törmeléke hull, de részleg
még él a férfikor komor*

*mélyén: a mindent káromolva,
mikéntha Isten ráomolna.
Gloria, laus et honor.*